Srijeda, 07.11.2012.g.

Danas ujutro susreo sam jednog mladog čovjeka, mojeg rođaka. Tako

počnemo razgovarati i on mi kaže da je bio kod doktora. Ja ga upitam da

radi čega a on mi kaže da radi čira na dvanaestercu.

Još nije ni trideset a već čir.

Ja ga malo pozezam pa mu kažem da je još premladi za čireve, da se ne

bi trebao toliko živcirati.

A on mi onda počne nabrajati neke svoje životne situacije koje ga dovode

do toga da se toliko živcira.

A ja ga upitam da li on misli da li je on u tim situacijama učinio sve što je

mogao. On je odgovorio da misli da jest a ipak se još nisu riješile i to ga

živcira.

Pa planovi u budućnosti za koje ne vidi kako će ih riješiti.

Ja sam se samo nekoliko puta nasmijao i rekao mu da nitko ne zna što će

biti sutra. I radi toga se jednostavno ne treba živcirati.

A ovo sadašnje, ako je sve učinio, opet se ne treba živcirati jer je on sve

učinio a na ostalo nema utjecaja. I da jednostavno se sada mora

usredotočiti na svaki slijedeći trenutak života, što mu je za činiti, bez

ikakvog stresa, jer je svoje učinio.

A ako misli da je mogao još nešto učiniti, neka to učini. I nastavi živjeti

bez živciranja.

I rekao sam mu da sva ta njegova živciranja dolaze ili od pretjeranih i

nerealnih vlastitih očekivanja koja se najčešće temelje na tom što su drugi

učinili.

Ili od nerealnih očekivanja okoline.

Ili od nerealnih budućih ciljeva.

Kada svedemo sve navedeno na to da realno sagledamo svoje mogućnosti

i mogućnosti drugih oko nas, shvatit ćemo što možemo učiniti, to učiniti

i stati.

A snagu za to, za stati, gdje da uzme snagu

za to?

Pa jednostavno.

Samo malo treba dići glavu i pogledati oko

sebe.

Od silnih naših problema, kojima smo, takvi kakvi smo, mi najčešće sami

uzrok, glavu smo spustili, vidimo samo sebe i svoje, vrlo često, nerealne

potrebe i očekivanja, i NE VIDIMO DRUGE OKO SEBE.

KADA MALO DIGNEMO GLAVU I POGLEDAMO DRUGE OKO SEBE,

ČAK I SVOJE NAJBLIŽE, VIDJET ĆEMO U MNOGO SITUACIJA DA

JE DRUGIMA PUNO TEŽE NEGO NAMA.

I SADA MI JE BAŠ U MISLI DOŠLO ČESTO PITANJE KOJE

DRUGI ZNAJU POSTAVITI U SMISLU, PA ŠTO BI SADA MI

TREBALI BITI ISTO TAKO SIROMAŠNI, BOLESNI, JADNI, U

TEŠKOĆAMA, ITD., KAO I DRUGI.

ZAR JE TO CILJ, DA BUDEMO BIJEDNI NA RAZNE NAČINE, KAO

DRUGI OKO NAS!? NE, MI HOĆEMO DA BUDEMO ONI DRUGI,

KOJI IMAJU SVE ILI SKORO SVE.

TO ZASLUŽUJEMO JER SMO PAMETNI, VRIJEDNI I BOLJI OD

DRUGIH!

Na to i takva pitanja nekad bi zašutio jer ne bi htio ulaziti u polemiku u

kojoj nisam bio siguran kakav je najbolji odgovor.

Danas mi je odgovor vrlo jednostavan.

DA, TAKVI TREBAMO BITI, AKO JE TO BOŽJA VOLJA ZA NAŠ

ŽIVOT!

SAMO PREISPITIVANJE BOŽJE VOLJE ZA NAŠE ŽIVOTE, ŠTO I

KAKO MOŽEMO UČINITI, TAKVI KAKVE NAS JE GOSPODIN BOG

STVORIO, JE PUT, A REZULTATI I POSLJEDICE NAŠIH

DJELOVANJA NA TAJ NAČIN, SU ONO ŠTO ĆE NAS ONDA

UČINITI MIRNIM, SRETNIM, ZADOVOLJNIM.

Nekad su neki ljudi na taj način umirali za druge, ALI MIRNI I

ZADOVOLJNI. I rekli bi mi ljudi, koja im korist.

KRALJEVSTVO BOŽJE!

I ZNALI SU DA VRŠE BOŽJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT.

Rastao sam se od tog svojeg rođaka riječima da neka malo smanji

očekivanja i ciljeve, neka malo "digne" glavu i pogleda od čega mu se

sastoji život i neka to usporedi sa životima drugih ljudi oko sebe, neka

samo čini u svojem životu ono što misli da treba i može, I NEKA

JENOSTAVNO ŽIVI IZ TRENUTKA U TRENUTAK, IZ DANA U DAN.

SIGURNO ĆE VIDJETI PROMJENE.

A nije baš u vjeri pa mu nisam govorio puno o Gospodinu.

Ali sam mu rekao da je meni sve to što mu govorim puno lakše činiti

kroz Gospodina i vjeru kojoj sam se otvorio.

I tako sam nastavio razmišljati. DA, ŠTO

MI JE DONIJELA TA MOJA VJERE, MOJE

OBRAĆENJE, ŽIVOT U VJERI!?

BEZ POSLA SAM, OBITELJ ME TAKVOG TEŠKO PRIHVAĆA,

PRODAJEMO NEKRETNINE DA BI IMALI ZA ŽIVJETI, IZGUBIO

SAMO DIO PRIJATELJA JER ME SE "BOJE" I NE ZNAJU ŠTO BI

SA MNOM RAZGOVARALI, ITD…

DA, ALI, MENI SVE TO UOPĆE NIJE

BITNO!

JER ŽIVIM ISTINITO, KAKO MOGU I ZNAM, I RADUJEM SE

SVAKOM SLIJEDEĆEM TRENUTKU U ŽIVOTU.

DA LI SE MORAM ŽRTVOVATI ZA

OBITELJ I DRUGE OKO SEBE?

DA, TREBAM SE, AKO JE TO BOŽJA VOLJA ZA MOJ ŽIVOT. NE

ŠTO SVI DRUGI OKO MENE MISLE DA BIH TREBAO ČINITI

NEGO ŠTO GOSPODIN MISLI DA BI TREBAO ČINITI U SVOJEM

ŽIVOTU.

A ŠTO ĆE UČINITI SUPRUGA, DJECA, RODBINA, PRIJATELJI….

TO JE NJIHOVO.

AKO ĆE TRAŽITI I VRŠITI BOŽJU VOLJU ZA SVOJE ŽIVOTE, BIT

ĆE MIRNI I RADOSNI.

AKO ĆE ČINITI SAMO PO SVOJEM, "JA OVO, JA ONO" ILI

"DRUGI BI TREBALI OVAKO ILI ONAKO", BIT ĆE IM TEŠKO I

STALNO ĆE IM NETKO DRUGI BITI KRIV.

KAKO PREPOZNATI BOŽJU VOLJU ZA

SVOJ ŽIVOT?

VRLO LAKO, AKO SU ISKRENA ŽELJA I SUDJELOVANJE U MISI,

MOLITVI, ISPOVIJEDI, PRIČESTI, DOBRIM DJELIMA I DR., DIO

NAŠEG SVAKIDAŠNJEG ŽIVOTA.

TADA ĆEMO DOBIVATI U MISLI I SRCA POTICAJE ŠTO I KAKO

ČINITI, DIREKTNO ILI PREKO DRUGIH.

I BIT ĆEMO SIGURNI DA JE OD GOSPODINA. OSJETITI ĆEMO

TO NA POSEBAN NAČIN.

PROBLEM MOŽE NASTATI SAMO U

TOME DA LI ĆEMO MI HTJETI

PRIHVATITI TE MISLI I POTICAJE KOJI

ĆE NAM DOLAZITI, JER VRLO ČESTO

NEĆE BITI ONAKVI KAKVIM BI MI

HTJELI DA BUDU.

TO MI JE DONIJELO MOJE OBRAĆENJA, VJERA I RAST U

DUHOVNOSTI KOJEG STALNO TRAŽIM.

DA NAJČEŠĆE VRLO LAKO PREPOZNAJEM ŠTO MI JE ZA ČINITI

U MOJEM ŽIVOTU KAKO BI VRŠIO BOŽJU VOLJU ZA MOJ

ŽIVOT. I TO ČINIM, BEZ OBZIRA NA POSLJEDICE I MIŠLJENJA

DRUGIH.

PROBLEM MI SE PONEKAD POJAVI SAMO TAMO GDJE SE JA

SAM, OSTACI MOJE OHOLOSTI, EGOISTIČNOSTI, BORIM PROTIV

TOGA DA PRIHVATIM BOŽJU VOLJU ZA MOJ ŽIVOT.

NO, TO SU SAMO KUŠNJE U KOJIMA POSTAJEM SVE JAČI I

JAČI, IZBACUJUĆI UTJECAJE ZLOGA IZ SEBE.

I OSJEĆAM MIR, RADOST, UTJEHU KROZ SVAKI TRENUTAK,

SVAKOG MOJEG DANA.

DALEKO OD TOGA DA JE SVE RADOST. ALI KADA SE POJAVI

TUGA, GOSPODIN MI POŠALJE UTJEHU. NA RAZNE NAČINE.

A MIR, MIR JE STALNO TU. NJEGA

ČUVAM KROZ MISE, MOLITVE,

PRIČESTI, ISPOVIJEDI.

MIR, PRAVI MIR, DAJE KRIST

GOSPODIN NAŠ. TAKO KAŽE PJESMA,

TAKO I JA POTVRĐUJEM.

DA NE IDEM NA MISE I TAMO

SUSREĆEM ŽIVOGA GOSPODINA U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU,

U PRETVORBI KRUHA I VINA, I NA

KRAJU U HOSTIJI PRILIKOM PRIČESTI,

ZLI BI IMAO PUNO MOGUĆNOSTI DA

MI UNIŠTI MIR.

TAKO JE TO PRIJE I ČINIO.

KADA SAM BEZ PRAVOG SMISLA ŽIVOTA ČINIO SVAŠTA. I ŠTO

SAM JA HTIO I ŠTO SU DRUGI HTJELI.

DANAS, KADA SAM SPOZNAO DA JE SMISAO ŽIVOTA DA ČINIM

SAMO ONO ŠTO JA MOGU, KADA SAM NA TAJ NAČIN

SPOZNAO GOSPODINOV MIR U MENI, VIŠE MI NIŠTA DRUGO

NIJE POTREBNO.

ALI TO NE ZNAČI DA SADA MOGU SJESTI I BITI MIRAN.

NE, I DALJE SE MORAM, IZ TRENUTKA

U TRENUTAK MOJEG ŽIVOTA, PITATI

ŠTO JOŠ MOGU I TREBAM UČINITI,

ŠTO JE GOSPODINOVA VOLJA DA

ČINIM.

TAKO RASTEM U VJERI, TAKO "HRANIM" SVOJ MIR, TAKO TO

SVJEDOČIM DRUGIMA.

GOSPODINE PREDRAGI, DAJ DA PO

TVOJEM SVETOM I BEZGRANIČNOM

MILOSRĐU, SVI ONI KOJI TE TRAŽE,

SPOZNAJU KAKO ŽIVJETI PO TVOJOJ

VOLJI U SVOJIM ŽIVOTIMA.

I DA TO PRIHVATE, VOĐENI TVOJIM

SVETIM DUHOM.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI.